

Οδοιπορικό στην Αμμόχωστο: Περπατώντας σε μία άδεια πόλη

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός](#)

Ανήσυχα και αμήχανα παρακολουθεί η Λευκωσία τις εξελίξεις στην Αμμόχωστο με την ίδια τη λέξη «περίκλειστη» να χάνει μέρα με τη μέρα το νόημά της, καθώς η νυν τουρκοκυπριακή ηγεσία και η Αγκυρα προχωρούν στον καθαρισμό πρόσθετων δρόμων και παραλιών με ξεκάθαρη πια πρόθεση να ενωθούν με το υπόλοιπο διανοιγμένο κομμάτι.

Πολλά άλλαξαν από τον Νοέμβριο όταν πέρασα τελευταία φορά το φυλάκιο στην περίφραξη της πόλης – φάντασμα παρατηρώντας τον τουρκοκύπριο αστυνομικό, ο οποίος μετρούσε τους επισκέπτες με το μικρό εκείνο αξεσουάρ που είχαν κάποτε οι αεροσυνοδοί για να μετρούν τους επιβάτες. Αυτή ήταν η διατύπωση. Ενα δευτερόλεπτο αναμονής για να γίνει ο κάθε άνθρωπος ένα «κλικ». Ενας ακόμα. Χωρίς ερωτήσεις. Πόσο σκληρός θα ήταν ο ασήμαντος αυτός ήχος, σκέφτηκα, για όσους, ύστερα από μισό αιώνα, έμπαιναν ξανά στην πόλη τους.

Πολλά άλλαξαν λοιπόν, και τίποτα δεν άλλαξε στην Αμμόχωστο. Οι δρόμοι φτιάχτηκαν, υπάρχουν ποδήλατα και ηλεκτρονικά πατίνια για νοικιάσουν οι επισκέπτες, είναι μια ολόκληρη πόλη άλλωστε, τα κτίρια πίσω όμως στέκουν όλα βουβά, χωρίς παράθυρα και πόρτες συχνά, να θυμίζουν στον επισκέπτη αυτό που προσπαθούν να κρύψουν οι αμέτρητες ολάνθιστες γλάστρες, τις οποίες έβαλαν μπροστά τους οι κατοχικές Αρχές. Αυτή η πόλη δεν ζει. Δεν της επιτρέπεται να ζήσει εδώ και μισό αιώνα. Αυτό που βλέπει ο επισκέπτης είναι μια ατραξιόν ξεδιάντροπης φρίκης και βαρβαρότητας. Και σύντομα θα μεγαλώσει ακόμη περισσότερο για να εξυπηρετήσει τα σχέδια της Αγκυρας και του πρόθυμα υπόλογου σε αυτήν καθεστώς Τατάρ.

Το ζήτημα δεν είναι τυπικό, ειδικά για την ελληνοκυπριακή πλευρά, όπως έλεγε και στα «ΝΕΑ» τις προάλλες κυβερνητική πηγή. Είναι ουσιαστικό, αφού τα πάντα συνδέονται πλέον με την κάθοδο Ερντογάν στις 20 Ιουλίου για την επέτειο της εισβολής και ιδιαίτερα όσα πρόκειται να ανακοινωθούν στη διάρκειά της σε σχέση με την Αμμόχωστο. Πέρα από τη σχεδόν βέβαιη καταγραφή νέων τετελεσμένων με την παράδοση παραλιών αλλά και δρόμων που ξέρουμε ότι καθαρίστηκαν λίγο παρακάτω, το ερώτημα είναι τι θα εξαγγείλει για το θέμα ο τούρκος πρόεδρος, από τον επίσης καθαρισμένο πλέον Δημοτικό Κήπο της πόλης.

Αγκυρα και τουρκοκυπριακή ηγεσία κινούνται πολύ προσεκτικά ιδιαίτερα μετά τη συνάντηση Μπάιντεν - Ερντογάν και την αναθέρμανση των σχέσεων Τουρκίας - Δύσης ενώ, παράλληλα, η τουρκική κυβέρνηση παίζει ένα παιχνίδι με τον χρόνο σε

ευρωπαϊκό επίπεδο προκειμένου να μη δώσει την ευχέρεια στη Λευκωσία να κινηθεί στο επόμενο αλλά και σε κάθε Ευρωπαϊκό Συμβούλιο.

Τα σενάρια

Ετσι, το πιθανότερο σενάριο από τα τρία που κυκλοφορούν θα ήταν ένα κάλεσμα Ερντογάν στους πρόσφυγες της Αμμοχώστου να αποταθούν στην, αναγνωρισμένη πλέον ως τουρκικό ένδικο μέσο και από το ΕΔΑΔ, Επιτροπή Αποζημιώσεων, δηλώνοντας ποια μορφή αποκατάστασης επιθυμούν (αποζημίωση, ανταλλαγή με τουρκοκυπριακή περιουσία στον Νότο ή επιστροφή). Μια κίνηση με ουρά, αφού όσοι δεν αποταθούν θα θεωρηθεί ότι δεν ενδιαφέρονται για τις περιουσίες τους. Υπάρχει άνθρωπος που θα χάριζε αυτή ειδικά τη μοναδική ομορφιά μιας πόλης απλωμένης σε χρυσές αμμουδιές και κρυστάλλινα νερά, με κτίρια που θεωρούνται μνημεία πια για την πρωτοποριακή τους αρχιτεκτονική; Δύσκολα το φαντάζεται κανείς.

Υπάρχουν, όμως, ακόμα δύο σενάρια: το πρώτο είναι το κάλεσμα στους Ελληνοκύπριους να επιστρέψουν υπό τουρκοκυπριακή διοίκηση, σενάριο το οποίο δεν ευνοεί η νυν ηγεσία των Τουρκοκυπρίων και, το δεύτερο, να προχωρήσει μονομερώς η Τουρκία με αναπτύξεις στο παραλιακό μέτωπο προσφέροντας ανταλλάγματα, υπό τη μορφή συμμετοχής, σε ελληνοκύπριους εκτοπισθέντες. Αν και η παρούσα τουρκοκυπριακή ηγεσία θα το ευνοούσε και έχουν ήδη εκπονηθεί σχέδια στην Τουρκία, το ενδεχόμενο αυτό μάλλον δεν προκύπτει άμεσα, αφού είναι η επιλογή η οποία παραβιάζει περισσότερο τη διεθνή νομιμότητα. Μ' αυτήν η Τουρκία θα προκαλέσει πολύ διεθνώς αλλά και στο εσωτερικό της με το να δοθούν, εν μέσω οικονομικής κρίσης, δισεκατομμύρια για μια πόλη - φάντασμα στην Κύπρο.

Αδύναμη

Ενώ, λοιπόν, η αιχμάλωτη Αμμόχωστος περιμένει βασανιστικά την επέτειο, μόλις εξήντα χιλιόμετρα μακριά, στη Λευκωσία, η κυβέρνηση Αναστασιάδη, η οποία πριν από έναν χρόνο αποκαλούσε «πυροτέχνημα» την εξαγγελία για άνοιγμα της Αμμοχώστου, παρακολουθεί αμήχανα και χωρίς δυνατότητα αντίδρασης, πέρα από σποραδικές απειλές για μέτρα στην ΕΕ, τις οποίες αμφιβόλως μπορεί να υλοποιήσει αλλά και με τη σύνταξη εγγράφων με τα οποία μεταφέρει στον ΟΗΕ πληροφορίες για νέα τουρκικά τετελεσμένα στην Αμμόχωστο. Ενα (ακόμα) τέτοιο εστάλη προ ημερών.

«Ανετη» Αγκυρα

Τόσο όμως οι προειδοποιήσεις για μέτρα όσο και, ακόμη περισσότερο, τα έγγραφα έχουν αξία στο εσωτερικό σκηνικό και μόνο, στον βαθμό μάλιστα που και η ίδια η ελληνοκυπριακή κοινή γνώμη τα παίρνει πια σοβαρά. Εξω από το νησί κανείς δεν περιμένει ότι είτε η ίδια η Τουρκία είτε οι ξένες δυνάμεις θα συγκινηθούν, όταν μάλιστα και η ίδια η κυβέρνηση Αναστασιάδη αντιλαμβάνεται ότι έχει πλέον πρόβλημα να πείσει για τις δικές της προθέσεις για επίλυση του Κυπριακού. Και όταν η Τουρκία διαμηνύει με κάθε ευκαιρία ότι το μομέντουμ για ομοσπονδιακή λύση έχει χαθεί. Με τον χρόνο να της δίδει την ευχέρεια για τετελεσμένα όποτε η ίδια κρίνει σκόπιμο.

Και κάπου εκεί η Αμμόχωστος, το Βαρώσι όπως τη λένε οι Κύπριοι, φυλακισμένη σε περιφράξεις με σχοινιά που οριοθετούν το μέχρι πού μπορεί να προχωρήσει ο επισκέπτης, ψήνεται σήμερα για άλλη μια μέρα στον καυτό κυπριακό ήλιο και περιμένει τη νύχτα, όταν πια η είσοδος θα κλείσει, οι άνθρωποι θα φύγουν και το σκοτάδι θα κρύψει τα λεηλατημένα μαγαζιά, τα άδεια σπίτια και τα περίφημα άλλοτε ξενοδοχεία της, για να ξεχαστεί στη μοναξιά και στη σιωπή της. Μέχρι να ακούσει τι άλλο την περιμένει. Στις 20 Ιουλίου. Τότε που άρχισε το κακό. Και που φέτος, μάλλον, θα ξαναρχίσει.

Πηγή: tanea.gr